

ובכן, כל החששות התבדו, וכל הרמזים בדבר פגיעה ברגשות הדתיים וסכנה של התמוטטות הקואליציה פרחו ללא היו בכורת הסרט 7 פעמים ביום, הקרי פרודוקציה הישראלית-קנדית המעורטלת. לא רק שלא התקיימה במחלת, כי אם נערכה בחגיגות בקולנוע אור בצפת, ובשלושה צפתים אופייניות.

אפשר היה לראות בקהל גם חובשי כיפות ובעליוזקים, את שרתיירות הקנה קול, את המישלחת של השגרירות הקנה דית, את המיספר הגדול ביותר של עורכי-דין השולפמים) ונתנו למעמד בצפת של בכורה תל-אביבית, ושתי כוכבות, שבאו לקשט את המאורע: תמי אלזני ורטי ישי.

בקיצי, אולי לא היתה זו תזכורת מדויקת לפסטיבל וונציה הנערך בימים אלו, אבל זו היתה בהחלט פתיחת וזהרת, בקנה-מידה צפת, לשבוע הקולנוע שפתח את הודש האמנות בעיר המקובלים היפה.

חידון בתוך חידון. היה בשבוע זה גם קורטוב של מתח, כאשר יעקב דוידון, מבעלי בתי-הקולנוע הוותיקים בארץ, ר' דען מוכהק בתולדות הקולנוע, איבד את טופס השאלות שהכין להידון-הקולנוע הארצי, ונאלץ לשחזר אותן מן הזכרון, תוך כדי החידון עצמו. היה בשבוע זה אפילו קצת הודון העימות כשאמני צפת, שבאו לסימפוזיון על בעיות הקולנוע הישראלי, כעסו על שהמתווכחים דיברו בלי הרף על "התעשייה שצריך לפתח", שעה שהם, האמנים, ציפו בנושא היה "אמנות צרופה", אילו שלמרבח הצורה, בקולנוע קשה מאד להפריד בין השניים, שלא לדבר על כך שלא תיתכן בקולנוע אמנות ללא קיום של תעשייה.

וכמוכן, היה בשבוע זה גם קורטוב של חגיגות נוסח תל-אביב, כשלהצגת השוטר אולואי הגיע אפרים קישון, ככבודו וב- צימו, אילגור ובייקה אופר לקבל פרס גילה אלמגור ושלמה פרידמן, המצטיין והשחקנית המצטיינת. שייקה אופיר וג'י לה אלמגור נראו ברגשים באינם בדיוק המאורע, ובהתחלה בשבוע שאינם בדיוק טירוניה בשדה הקולנוע והבידור בארץ, התקבל הרושם כאילו הפרס נתון למקבלו הרגשה שמעריכים את עבודתו, לא רק בהכנסות קופה, ובמשגים ישראליים זה הרבה מאד.

הזונה והשוטר. בשעות הערב אפשר היה לשמוע את יעקב שטיינר (המפיק הישראלי של 7 פעמים ביום) חולם בקול רם על הקרי-פרודוקציה החדישה שהוא מתכנן - חייו של אלי כהן - לפי הר ביוגרפיה של צבי אלדובי, ועל כך שהוא רוצה כי סידני (תי' איפקר) פירי, הנקרא בשמו האמיתי שלמה פרידמן, יביים את הסרט, ואילו האמריקאים מעדיפים את דניאל (יהודית) מאו, על האפשרות שתן גאוארה (או אלן בייט) יופיעו בהפקת הראשי, ועל כך שהיה רוצה למצוא שחקנית ישראלית נוספת, פרט לגילה אלמגור שכבר הוזמנה לגלם את אשתו של אלי בישראל, לתפקיד הקשה של אשתו הסורית.

ומאחר וגילה אלמגור זכתה לפרס עבור מלכת הכביש, שייקה אופיר עבור השוטר טר אולואי, הציע מישו למפיק סרט חדש בו במקום: היצאנית והשוטר, אלא, שלי מרבה הצער מישו כבר השתמש בשם זה כדי לנסות בו בעברית את הסרט הצרפתי מאקס טוחרתי הגרוטאות, שיוצג בקרוב בארץ.

היתה זו פתיחה צנועה, אבל רצוי שיהיה לה המשך כי הקולנוע הישראלי זקוק בהחלט ללל העידוד שאפשר לתת לו, ואם אפשר יהיה לשכנע בשנה הבאה את כל הגורמים הנוגעים בהיבן - מפיקים, מפיצים, אנשי-קולנוע והמחלקה לעידוד הסרט הישראלי - לשתף פעור לה, דבר שקשה לומר שנעשה השנה, אולי יהפוך שבוע הקולנוע בצפת לאור תה מסורת תרבותית שכל כך מדברים בחסרוננה בארץ.

להרוג אדונים ושחורים

ג'ו (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) - מה המשותף בין ביל קומפ - (דניס פאטרק), פירסומאי מצליח, איש החברה הנוצצת, מועדון ומשכיל, לבין ג'ו קוראן (פיטר בויל, תגלית מבריקה ומפתיעה), פועל תע-שייה, בור, גס ועם-הארץ?

לכאורה, לא מאומה. ואף על פי כן, מעורבים שניים אלה יחדיו בהרפתקה מסמלת-שיער, הנושאת לכל אורכה את חותמת שנות השבעים של המאה ה-20.

זה מתחיל כאשר קומפטון הורג, בטעות, את הנרקומן, אשר חי עם בתו במשך תקופה מסויימת, האכיל אותה סמים וגרם לכך שצריך היה לשפוחה. ברגע של משבר הוא מספר על כך לברנז היושב לצידו בבר השוק. אולם זה האחרון, במקום להזדעזע ולקרוא למשטרה, מביע את הער-צתו המלאה למעשה הנועז. הוא אישית, חלם מזמן להרוג איזה "כוש או היפי מזוהם, מאלה הדופקים היום את כל העולם."

כאשר בתו של הפירסומאי נמלטת מבית-החולים, יוצא האב לחפש אחריה בחברת ידידו החדש, הלא הוא ג'ו קוראן, שפגש כבר, ג'ו קוראן ויסקי טוב, ג'ו קוראן הסוגר שאינם יודעים להפריד בין קוראן ויסקי טוב, ומטפל בהם באהבה של אב לבנו.

השניים יוצאים לנדוד על פני כל מישכנות ה"היפיס" וארוכי-השיער האחרים למיניהם, חודרים למאורות סמים ולדיסקוטקים מחרישי-אוזניים, וככל שנמשך המסע יותר, מסתברת להם אמת אחת ברורה: על אף כל השוני ביניהם, הם שייכים עדיין לאותה המחנה - מתנה המבוגרים שאין הנוער מוכן לקבלם בביתו, מתנה המבוגרים השונאים את כל מה שאין הם מסוגלים להבין, והמקנאים באותם אשר זכו לחירות אשר לא היתה נחלתם האישית מעולם.

מערבון בלי תסבינים

גיבעת השטן (אלבני, תל-אביב, איטליה) - יכול מאוד להיות שיש היום באמריקה כאלה הרואים במלחמות החיילים בכחול נגד שבטי האינדיאנים מעשים הראויים דווקא לביקורת, ולא לשבח. אבל כאשר האיטלקים עושים מערבון, נראה שאין להם כל יסורי-מצפון מסוג זה, ואילו כל אותם האמריקאים שאינם מורכבים מן השטן, וואילו כל אותם המזמוזרים, כנים להכות עדיין על חטא, שחלים תמיד לכבוד אל ארץ-הארץ הזאת."

ואכן, "גיבעת השטן" הוא סרט העשוי על-ידי צוות אמ-ריקאי שלם, שעבד תחת השגחתו ובמימונו המלא של דינו דה-לורטיס. והתוצאה: מערבון כמו בימים הטובים, שרי-רים, דם, ואינדיאנים הנהרגים בקבלנות.

גיבור הסרט הוא ויקטור כלב (בקים פהמיו, כוכב "ההרפתקנים"), סופר-מן מדופלם, הפורש מן הצבא האמ-ריקאי, והמכרזו מלחמה פרטית משלו על העם האינדיאני, שרצה אשתו באכזריות. מובן שמלחמתו הפרטית של כלב יעלה ומשכנעת יותר מכל מיבצעני הצבא המסודר, ובסופו של דבר נמצא גורל זרזו (ג'ון יוסטון), המזמוזר את העריק קשה-העורף לארגן לעצמו יחידת קומנדו, לחיסול סופי של מחנה אפאשים מורדים.

אין צורך להסיבר, שליהוק, הכנופיה, אירגון המיבצע ובביצוע, מזכירים להפליא את, שנים-עשר הנועזים במערב הפרוע. אולי קצת פחות מבייק, מן הסרט של אולדריץ, אבל פעלתני בהחלט, ושופע בצוות שחקני-מישנה מן המנו-

פיטר בויל: להרוג היפים

וככל שמתבררת להם אמת זאת יותר, כך עולה בהם הזעם והשינאה אל בני הדור שבא אחריהם, עד אשר זה מגיע לשיא - התפרצות של אלימות, רצח ודם.

ג'ו, אינו סרט מועדון. הוא אינו מותיר מאומה לדמיון הצופה, ודוחף את כל מה שהוא רוצה לומר, בכף מרק גדולה, ישר אל הגרון. הפגישה בין משפחות קוראן וקומפ-טון משמשת דוגמה טובה לכך.

אולם, ג'ו" הוא סרט אקטואלי, ובכך מעלתו. הוא אינו מנסה להציג את הצעירים כיצורים מושלמים. אד-רבה, הם שחצנים, מלוכלכים, גנבים וסוחרים בסמים. אבל כל זה עדיין אינו מצדק מעשי-רצח. וכל עוד יאמין הדור המבוגר רק בכוח הזרוע, ברור שהסוף של "ג'ו" מאיים על העולם.

פהמיו וסטרוד: להרוג אינדיאנים

סיים בהוליווד: וודי סטרוד, הכושי הענק, שהופיע ברבים מסרטי ג'ון פורד, סלים פיקנס, הבוקר הקבוע (הזכור כמייסד הרכב על פצצה ב, דוקטור סטריינג'לאב), ריקארדו דו מונטלבאן, הזוכה בקביעות לתפקידים אכזזטיים שונים ומשונים (הפעם הוא גשק מעשי-רצחני, העובד למען האמ-ריקאים), צ'ק קוונורס, המוכר בוודאי לכולם מ, מאסר ומיפוט", אלברט סאלמי, ועוד ועוד.

ביקשור, הרפתקאה עם הרכב פרצופים מוכרים, תחבו-לות ומיבצעני גבורה במידה נאותה, ולקח אנושי אפסי. עם נתונים כאלה, זה מוכרח להיות סרט-קופה.

אותם; מבטי בלתי-רגיל ומעניין על ההתנגשות הגזעית.

ירושלים

*** וודסטוק (ירושלים, ארצות-הברית) - על תעודי עולה על גדוהו בפיוזמונים, שרט גדול פסטיבל ה"סופ" בעולם, מוכיח בעליל כי הנוער, המתנגד למימסד, הוא הרבה יותר ממיעוט קטן, מלוכלך וארוך-שיער.

חיפה

*** יומנה של אשה נשואה (ארמון, ארצות-הברית) - תיאור ציני, המציג את עקרת-הבית האמריקאית קורר-בן הסרישע של בעל אנוכי ואויל, ילדים מיפלצתיים ומאהב, המתמודד ללא הרף עם גבריותו.

להתקפה מוחצת על צרות-האופק של צרי-פתים משכילים כביכול.

תדרין

*** דיקטטור ז'יוזאנו (צפון, אר-צות-הברית) - הצגה מפוארת, שאינה משקפת אלא מעט מעור מהרומן של פאט-סרנן, אבל עוצרת נשימה במעמדיה הר-מרשימים ובצילומיה מדהיבי-העין. תיאור פוטוגני להפליא של מהפכת אוקטובר.

*** הציפור עם כנפי הברוקה (ארמון-יד, איטליה) - מתחון עם הרבה הפחדות, על רוצח פסיכופאט המחסל נע-רות צעירות בחוצות רומא. להובכי זורי-יות מזוויעות.

*** הבלים מגיעים להארדם (רם, ארצות-הברית) - סיפור בלשי קומי, המציג את החיים בהארלם הכושית כפי שרק הכושים עצמם מעזים להר-

התקפה מוחצת על צרות-האופק של צרי-פתים משכילים כביכול.

תל-אביב

*** התפשטות (פאר, ארצות-הברית) - סיפורת בין הזרמים לצאצאיהם, בקרמיה) העיסוק באהבת-אנוש. תיאור רגיש ומרתק של פעור הדורות באמריקה. הבמאי: מילוש פורמן.

*** קם (פריס, אנגליה) - ילד מגדל גוזל נצים בעיירית-זכורים צפונית. סרט סיגנן תעודי-למחצה על קשי-חות ואדישות בני האדם, בהשוואה לרגש וההבנה של הילד לבעל-החי שהוא מטפח.

*** למות מאהבה (גורדון, צר-פת) - מורה מתאהבת באחד מתלמידיה ומגודה בשל כך מן החברה. סיפור אמיתי, ההופך בידי הבמאי אנדרה קאיאס